

als ge kunt.
niet, zooals de
in ons blad.
is Visser feite-
Hij verkondigt
als een sym-
bus is, dan be-
zijn. Dat kan
ons n.l.): dan
jaar lang de
den leer-plicht
Best: dat be-
tarheid te lee-
n het kerkver-

missie Ridder-
ldiger met het
teorie.

teijte, dat on-
eling der mee-
het jokkentie,
naam te spre-
en kan weten,
tunen hebben.
ving als klein
tegen ons ge-
de feiten geen
recht daarmee

het nog veel
forel, nog vlot-
gen over onze
K. S.

NGELISATIE

in plaats:
de zendeling
en te organi-
object: de
van Christus'
rkt onder de
kerk te ma-
orden om dia-
et de bevoegd-
Derhalve vele
un ambt niet
g geen verbij-
ken. Men kan
ndingsarbeider
n, die ook in
mee overigens
nbt allerminst
og- en oorge-
zij het „dia-
og aan bepa-

port met den
heeft wel een
k herder, wijl
as accidenteel
en dit laatste
r te doen; en
kan een predi-
overzicht van

clusie der ge-
in het ambt
heid van het
de zendeling
en Paulus dat
dat „berede-
thans erkende
arbij ook wel
he gegevens),
op grond van
taments, gelijk

it de zending-
oneele en kerk-
van de drie
herhalen met
t spreekt over
het ambt van
eren, tot dat
geplante kerk
diakenen zijn.
t specifiek
as „acciden-
den. Doch an-
dingenambt de
lam b t ligt
ouderling- en
ke plaatselijke
lijke ouderlin-
zijn, heet —
de zendingen
ondere ambta-
dan het spe-
un het zende-
gelliever-
ediening
ondmaalsbedie-
ezelfde conclu-

7-8 wordt die
a „accidenteel”
t (omschrijven
en ambtelijken
s de genoemde

Wij voor ons gelooven, dat deze zware redeneergang van het rapport op bl. 5-7 moeilijk is en deze onderscheiding van „essentieel” en „accidenteel” onjuist. Wat gemakkelijk met de Schriftgevevens is te bewijzen. Want we meenen aangetoond te hebben, dat zoo- wel voor de apostelen als ook voor de evangelisten wat het „zendingswerk” betreft niet alleen de evan- gelie- en doopsbediening om kerkleden te werven maar ook de avondmaalsbediening en het regeeren en lee- ren en het diaconale betoon in de net geplante kerk tot het „essentieele” (om dezen term eens over te nemen) van het evangelisten- of zendelingenambt be- hoort. En dan al wat achter „maar ook” in den vorigen zin staat, tot dat de evangelist met medewerking van de pas geplante gemeente de plaatselijke ambten heeft ingesteld en deze behoorlijk functionneeren; „be- hoorlijk”: tot dat de ambtsdragers de leiding en het toezicht van den evangelist kunnen missen, en dus werkelijk zelfstandig kunnen arbeiden, een iegelijk in eigen ambt. Al wat achter „maar ook” staat in den voorlaatsten zin is inderdaad „tijdelijk”, maar „tijde- lijk” is nog niet „accidenteel” (om dien term weer over te nemen) maar kan „essentieel” zijn. Want het zal niet alleen zoo toegaan op plaats A, waar de evan- gelist eerst werkt, maar ook weer aldus op plaats B, waar hij daarna arbeid en zoo vervolgens, aangenom- en, dat hij plaats na plaats kan verkondigen of ook op plaats A en B enz. tegelijk kan arbeiden.

Wij meenen derhalve, op grond van de nieuwtesta- mentische gegevens gelijk wij die betreffende de evan- gelistentaak boven aanvoeren konden, dat het „wezenlijke” ambtswerk van den evangelist of zendeling niet is afgeloopen, eer hij een zelfstan- dige gemeente met goed georden- den dienst kan „achterlaten”. Van- daar dat wij de onderscheiding „essentieel” en „acci- denteel” hier misplaatst en niet ongevaarlijk achten. „Niet-ongevaarlijk”: op deze wijze dreigt men, onge- wild en onbedoeld, geen recht te doen aan de norma- tieve gegevens der Schrift. En we maken ons sterk: als het meerderheidsrapport deze materie niet vanuit de zendingsopdracht in confrontatie met de erkende ambten van heden doch anders, n.l. eerst vanuit het geheel der nieuwtestamentische gegevens over den evangelist en zijn verhouding tot de overige bijz. am- bten, had behandeld en pas daarna tot de confrontatie met de heden erkende ambten was gekomen, — dat het dan die onderscheiding niet had ingevoerd, niet had kunnen invoeren, en dan ware o.l. het betoog minder zwaar en ingewikkeld geworden.

Het meerderheidsrapport wil, blijkens den opzet van het betoog, met behulp van die onderscheiding voor- al het evangelistenambt duidelijk en „principieel” on- dercheiden respectievelijk van het predikanten-, ouderlingen- en diakenambt. Doch daarvoor is de ge- noemde onderscheiding toch overbodig, daar het rap- port zelf reeds zegt (bl. 6), dat de zendeling bijv. het regeeren „principieel” op andere wijze bezit dan de ouderling in de gevestigde gemeente, en dan zouden wij dat „principieel op andere wijze” niet willen ver- staan als „accidenteel”, gelijk er volgt (bl. 6) maar zóó: de zendeling heeft bijv. dat regeeren (evenals het leeren van de herders en leeraars en het diaconale van den diaken) op een geheel eigen wijze met zijn prediken en doopen en met een eigen do el b e s t e m i n g in zijn zendelingenambt verbonden en vervlochten, dus anders dan de ouderling in de gevestigde gemeente. Want hij „leert” om te werven en zijn diegenen, aan wie hij predikt, gewonnen, dan „leert” hij ze om ze zelfstandige gemeente-leden te maken en ze tot zulk een kerk sa- men te voegen, dat ze een eigen plaat- selijke kerk onder eigen ampte- lijke bedieningen kunnen institu- eeren en blijven institueren. En daarop is niet alleen het eerste en het verdere „leeren” doch ook al zijn ander werk-gericht. En al dat werk is samen noodzakelijk „essentieel”, om een ge- v e s t i g d e gemeente te formeeren.

Dat alles is geheel nieuwtestamentisch, als we zien wat niet alleen de apostelen, doch ook en juist de evan- gelisten (bijv. Tim. en Titus) doen om zulke plaatse- lijke kerk samen te brengen en te vestigen. Juist het aan werken op een gevestigde gemeente en het los- laten daarvan als ze „gevestigd” mag heeten is bij uitstek het werk van den evangelist of zendeling, het hem alleen toekomende eigen ambtswerk. Gelijk de definitie van dat werk op bl. 12 precies aangeeft, ge- lukkig zonder de onderscheiding „essentieel” en „acci- denteel”!

J. FRANCKE.

GEZINSLEVEN

Aangaande mij en mijn huis

„En haar tegenpartijdige tergde haar ook met terging” „Peninna nu had kinderen, maar Hanna had geen kinderen.”

Dat laatste was, voor Hanna, al erg genoeg. En als Peninna haar rijkdom had verstaan, en daarin had erkend de goede hand Gods over haar, de genade, daarin haar bewezen — hoe zou ze met Hanna hebben meegeleefd, en getracht haar het gemis van den kin- derzegen eenigszins te vergoeden, en haar het dragen van het kruis, zoo mogelijk, te vergemakkelijken.

Zooals haar man Elkana deed. Deze voelde mee

de pijn, welke zijn meest-geliefde vrouw tot in het diepst van haar ziel wondde. Hij had er haar te liever om. En als na het offer te Silo het gezin aanzat aan den maaltijd: Peninna met al haar zonen en dochteren, zijn trots en zijn glorie; maar ook Hanna, zijn liefste vrouw, zij echter zonder kind, — de onvruchtbare, die niet gebaard had — dan mochten allen meeeten, van wat de Heere van het Hem gebrachte offer hun had toebeschikt; elk kreeg zijn deel. Alleen Hanna gaf hij een aanzienlijk deel, het lekkerste en het beste; en daarin ook het grootste deel van zijn hart. De liefde, waarmee de jongens en meisjes van Peninna hun moe- der verkwikten, en die haar rijk en gelukkig moest maken; naar welke liefde ook Hanna's hart dorstte, als de drooggeschroeide aarde naar water, die liefde zou Elkana zoo heel graag haar vergoeden. De vraag: „Ben ik u niet beter dan tien zonen?” — was hem volle ernst!

En daar tegenover Peninna!

Ze wist van Hanna's gemis; van haar verdriet, dat ze voelde als haar schande; van haar honger en dorst naar den kinderzegen; van de telkens weer uitgestelde hoop, die haar hart krenkte.

Maar in plaats van haar te troosten, tergde ze haar met terging, opzettelijk om haar te vergrinnen. Wat kan een vrouw toch gemeen, wat kan ze soms sata- nisch zijn. Zelfs al is die vrouw een verbondskind, dat, voor het oog althans, den Heere in getrouwheid dient; haar kinderen laat besnijden; mee opgaat om den Heere te offeren; mee aanzit, met haar kinderen, aan den offermaaltijd.

Wat kan een vrouw toch afgunstig zijn, hoe rijk de Heere haar ook maakt; in het bezit van een vro- men man, in de genieting van den gedurig weerkeeren- den kinderzegen — zoodra ze merkt, dat een andere vrouw, (hoewel deze veel minder gezegend is en in menig opzicht ver bij haar achter staat) iets heeft, wat zij mist. Dat gunt ze haar niet, maar het is haar nog een doorn in het oog, en ze rust niet, vóór ze dat ééne, haar afhandig maakt!

Zulk een vrouw was Peninna!

Ze kon het niet zetten, dat Elkana het niet onder stoelen en banken stak, hoe hij Hanna liever had dan haar; en dat hij, Hanna, tot zijn gunsteling maakte: dat zij, Peninna, die haar man zonen en dochteren had geschonken, en daardoor toch recht had op de eerste

plaats in het gezin, achteruitgezet werd bij die on- vruchtbare. Zij nam dat niet. Zij gunde haar dat niet. Zelfs dat ééne, dat ooilam, de meerdere liefde die Han- na van haar man genoot, moest haar nog worden ont- nomen. En zoo werd ze Hanna's tegenpartijdige, en gretig maakte ze gebruik van het eenige wapen, dat haar ten dienste stond, om Hanna te treffen, een wapen in gift gedoopt, en waartegen geen verweer is: het wapen der terging. „Zij tergde haar met terging”.

Kwaad kon ze niet van Hanna zeggen. Kwaad durf- de ze haar ook niet doen. Maar één kwetsbare plek had ze en daar kon en zou ze haar treffen: „Zij had geen kinderen!” Goed, laat haar man Hanna dan voor- trekken, haar meer liefde bewijzen. Maar kinderen heeft ze niet! En daar is het toch om begonnen! Wat is nu een vrouw zonder kinderen. Die meerdere liefde, waar ze nu nog prat op gaat, kwijnt straks weg. Maar zij, Peninna, leeft voort in haar kinderen. Zij is pas eigenlijk de vrouw, zij, de moeder!

Toch is dat nog niet eens het ergste, waarmee deze tegenpartijdige haar slachtoffer treffen kon. Elke Israëliet wist het: „Kinderen zijn een erfdeel des Hee- ren!” Elke geboorte is een daad Gods. Niet de man, maar de Heere geeft het kind, als het Hem behaagt; of weigert het kind, als Hij wil.

Daarom, als een vrouw kinderloos bleef, dan was dat enkel en alleen omdat de Heere de baarmoeder toe- sloot. En daar zou dan zeker de Heere Zijn redenen voor hebben. Zoo goed als de rampen, die Job troffen, heenwezen (bij zijn drie vrienden), naar Job's verbor- gen zonden, zoo goed lag ook de conclusie voor de hand, dat een vrouw, aan wien de Heere den kinder- zegen onthield, niet recht voor Hem wandelde!

Zoo tergde deze booze Peninna, Hanna's tegenpar- tijdige, haar met terging.

Van zulk een goddeloos optreden jegens een, die onder haar verdriet gebogen gaat, wenden we ons niet afschuw af. We hebben er geen woorden voor.

We kunnen het ons nauwelijks voorstellen, dat er, zeker niet in de Kerk des Heeren, zulke gevallen zich voordoen: zóó grof, zoo gemeen! Laat het zoo zijn.

Maar dat er in dit opzicht veel gezondigd wordt, zij het in onvoorzichtigheid, onopzettelijk, onbedoeld — wie zou het durven ontkenen!

Misschien daarover een volgenden keer.

HUISMAN.

Van een gevormd verband

en een verbond in wording

Op Woensdag 7 Februari kwam het een vorig jaar gevormde Gereformeerd Sociaal en Economisch Ver- bond te Utrecht in vergadering bijeen. Uit alle deelen van het land waren de broeders en zusters naar het Gebouw van Kunsten en Wetenschappen getogen om samen met elkander het begonnen werk voort te zetten. De belangstelling bleek verbliffend groot te zijn voor deze vergadering, de zaal was geheel bezet, terwijl verschillende, die zich voor het Verband aangemeld hadden, bericht van verhindering hadden gezonden. Van meer dan één zijde was namelijk de wensch kenbaar gemaakt een dergelijke vergadering bij voorkeur op den Zaterdagmiddag te beleggen. Het Voorloopig Co- mité stond evenwel ditmaal voor een agenda, die het voorbereid had, welke alleen bij een morgen- en een middagvergadering eenige kans bood behoorlijk te kunnen worden afgewerkt. Het besloot daarom ditmaal op een dag midden in de week te vergaderen. Overigens is dat verzoek om voor dergelijke bijeenkomsten den Zaterdagmiddag in gedachten te houden, niet voor dovemansooren gesproken. Nadat ondergeteekende als voorzitter de vergadering had geopend met de lezing van Philippenzen 2:1—18 in de nieuwe vertaling van het Ned. Bijbel Gen. en met gebed, bracht mej. C. Brandsen als secretaresse van het V.C. verslag uit over deszelfs handelingen. Uit dit verslag bleek o.a. dat het aantal belangstellenden, dat zich schriftelijk ingediende opmerkingen over de concept-statuten overwogen en in een aantal voor te stellen wijzigingen verwerkt. Op het verslag van de secretaresse volgde het onderwerp „Verband en Verbond”, dat door schrijver dezes werd ingeleid. Met het oog op de broeders en zusters, die ditmaal verstek moesten laten gaan, alsook met het doel hen, die met ons aan dit werk willen deelnemen doch zich tot dusver nog niet daarvoor opgaven, daar- toe te bewegen, zal dit referaat evenals het vorige ter plaatsing aan de redactie van „De Reformatie” worden aangeboden. Aanmelding voor het Verband kan tot op het moment dat de bestuursfuncties definitief zullen zijn verdeeld, geschieden aan het adres van onderge- teekende: Graaf Florisstraat 118, Rotterdam (C.). Op het verslag volgde eenige bespreking. Deze bepaalde zich hoofdzakelijk tot de vraag, zulks in verband met het in het verslag gememoreerde overleg met twee broeders, die bijzondere ambtsdragers zijn in de syno- docratisch gebonden kerken en van hun belangstelling

aan het V.C. hadden doen blijken en te wier aanzien een vorig maal door de vergadering was besloten, dat het V.C. vooraf met hen spreken zou, hoe in dezen in het vervolg zou moeten worden gehandeld. Eenerzijds waren er sprekers, die gaarne de mogelijkheid zagen overwogen, om hen, die niet met ons staan in de on- gebroken gemeenschap der heiligen, als hospitanten of gast-leden tot de vergaderingen toe te laten. Anderzijds waren er ook woordvoerders, die de aandacht vestigden op het gevaar, dat door als organisatie telkens gedwongen te worden zich te verkwikelen in discussies met hen, van wie wij in de kerk gescheiden zijn, de goede voortgang van het werk, de dringende noodige steun en principiële voorlichting aan de broeders en zusters in sociaal en economisch opzicht, zouden worden geremd en opgehouden. Bij de samenstelling van een huishoudelijk reglement, waartoe het inmiddels ge- vormde Verbandsbestuur zich zal hebben te zetten, zal het mogelijk zijn aan een en ander de aandacht te geven, die dit verdient. Bij de vaststelling van dit huishoudelijk reglement kunnen de leden van het Verband zoonodig op deze zaak terugkomen.

Na de middagpauze volgde een geanimeerde, zeer levendige bespreking van de Concept-Statuten. De vrienden uit Groningen bleken reeds een plaatselijke kring te hebben gevormd en in hun vergaderingen een eigen concept te hebben opgesteld, dat op de tafel van het V.C. werd gedeponereerd. Alle hulde aan deze broeders!

In een artikelsgewijze bespreking werd de definitieve tekst van elk artikel vervolgens vastgesteld en met groote eenparigheid aanvaard. Wie iets weet van den tijd, dien het kan vorderen, om in een druk bezochte vergadering artikelsgewijs statuten te bespreken en vast te stellen, en zich dan realiseert dat het hier betrof een vergadering van broeders en zusters, van wie velen elkander voor het eerst ontmoetten, zal met ons dank- baar constateeren, dat dit debat behoorlijk gediscipli- neerd verliep en dat kort en bondig werd gesproken, zoodat allen zich inderdaad hielden aan den raad van den voorzitter zich te beperken tot het zakelijke en van dit zakelijke tot het nood-zakelijke. In de middag- vergadering verklaarde men zich ook in groote meerder- heid accoord met de handelingen van het V.C. ten aanzien van het overleg met de beide eerdergenoemde belangstellenden. Na vaststelling der statuten kwam de bestuursverkiezing aan de orde. Bij acclamatie werd het V.C. als bestuur gekozen en schrijver dezes tot voor- zitter van het Verband aangewezen, terwijl het bestuur tevens werd gemachtigd, in verband met de wensche- lijk geoordeelde pariteit tusschen werkgevers en werk- nemers in het bestuur, zich met twee leden uit te breiden.

Tenslotte kwam nog in bespreking de idee van een